

Glasul amintirii

Luca Daniel

Am vrut să uit în ochii tăi o primăvară,
Să mă întorc la ei ca la un început,
Dar peste lumea ta trecea timid, o seară
Și-n visul meu fugar tu te-ai pierdut.

Când am uitat pe mâna ta sărutul meu,
Ploile reci l-au șters crezând că nu mai vin...
Ți-am prins în păr o lacrimă din curcubeu,
Iar peste nori am pus un colț de cer divin.

Te rățăceam în mine ca pe-o adiere
Uitată de un vânt prin zări necunoscute,
Aveam nevoie doar de o mângâiere
Să pot aprinde-n nori luminile-absolute.

Azi, între noi sunt munți cu ape care plâng
Și înălțimi de mări furate de-o furtună...
De-aș fi zburat, nu reușeam să te ajung,
Peste iubirea mea ninge cu flori de lună.

Cad stele-albastre în valuri și uitări,
Prin galaxii soarele-a lăcrimat de dor
Noi vom rămâne umbra veșnicei chemări
Și glasul amintirii, prin timpul călător.